

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.001/2022/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Murányi Zsolt ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. Kandi Erzsébet ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben biztosítási szerződés teljesítése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.517/2020/72-II. számú ítélete ellen az alperes 73. sorszámu fellebbezése és a felperes Pf. 3. sorszámu csatlakozó fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes az 19... f..... 6-tól 20... f..... 2-ig terjedő időre „P. Sz. Cs.-i O. B.” elnevezés alatt vagyónbiztosítási szerződést kötött a alperesi jogelőd neve-vel (a továbbiakban: az alperes jogelődje), amellyel a K....., V.... út 6.. szám alatti ingatlanon található épületeket és építményeket 13 000 920 Ft-ra, az ott elhelyezett általános ingóságokat pedig 4 000 000 Ft-ra biztosította a „H.-i I. F.” elnevezésű biztosítási módozatban és az „Általános Vagyónbiztosítási Feltételek” elnevezésű okiratban foglalt feltételek mellett. A felek a biztosítási szerződést több alkalommal is módosították: a felperes 20... m..... 2.-én kelt ajánlatának megfelelően megállapodtak az alperes „H. Cs.-i O. B.” elnevezésű biztosítási feltételeinek alkalmazásáról, a felperes 20... a..... 1.-án kelt ajánlatának megfelelően megszüntették a melléképület biztosítását, a 20... sz..... 6-án kiállított biztosítási kötvény szerint pedig a biztosítást határozatlan időtartamúra módosították azzal, hogy a biztosított fedezetek a „M.-24” és a „H. I. F.” az alkalmazandó biztosítási feltételek pedig a „H. Cs.-i O. B.” feltételei.

[2] Az alperes 20... j..... 1.-én arról értesítette a felperest, hogy a biztosítás megkötése óta a szerződésben szereplő vagyontárgyak biztosítási összege az infláció hatása miatt már nem fedi a vagyontárgyak tényleges újjáépítési/újrabeszerzési értékét. Mivel a felperes a szerződés létrejöttkor élt azzal a lehetőséggel, hogy a biztosító a vagyontárgyainak biztosítási összegét a biztosítási feltételekben leírt módon évfordulókör értékkövetéssel aktuális szinten tartsa, az alperes a biztosítási évfordulótól kezdődően az értékkövetett biztosítási összeget az épület, építmény vonatkozásában 42 646 697 Ft-ra, az általános ingóság vonatkozásában 11 812 103 Ft-ra, az éves biztosítási díjat pedig 89 415 Ft-ra emelte. A felperes a megemelt biztosítási díjat szerződésszerűen megfizette az alperes részére.

[3] 20.. m....-ában két alkalommal is rendkívüli esőzés sújtotta K.....-t, amelynek következtében a felek által biztosított épület alagsorát elöntötte a víz, így az épületben, a támfalban, a kerítésben és az ingóságokban kár keletkezett. A felperes a kárt bejelentette az alperesnek, amely 20... m..... 3.-én arról értesítette őt, hogy a lakóépület, a kerítés és a támfal helyreállítási költségét nettó 9 559 286 Ft-ban, a padlófűtés helyreállítási költségét nettó 11 574 750 Ft-ban fogadja el. Ebből az összegből azonban – alulbiztosítás miatt – csupán nettó 8 664 955 Ft-ot vállalt kifizetni azzal, hogy amennyiben a felperes számlát nyújt be a helyreállítási munkákról, kifizet neki 2 166 239 Ft áfát is. Ezen összegeket az alperes utóbb meg is fizette a felperesnek, valamint – általános ingókár címén – megtérített neki további 1 625 000 Ft-ot.

[4] A felperes keresettel kérte a bíróságot, hogy kötelezze az alperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 536. §-ának (1) bekezdése alapján 12 675 081 Ft épületkárra és 2 442 000 Ft ingókárra eső biztosítási összeg és járulékai megfizetésére.

[5] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Alulbiztosítottságra hivatkozott, vitatta a követelésösszegezését, továbbá – jogalap nélküli gazdagodás címén – beszámítási kifogást is előterjesztett.

[6] Az elsőfokú bíróság a 13.P.21.760/2015/17. számú ítéletével a keresetet – alulbiztosítottságra hivatkozással – elutasította. A Debreceni Ítéltábla a Pf.I.20.387/2016/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A Kúria azonban a Pfv.V.22.376/2016/7. számú végzésével a jogerős ítéletet – az elsőfokú ítéletre is kiterjedően – hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A határozatának indokolása szerint az alulbiztosítottság szabályait nem lehet alkalmazni, mert a felek eltértek az 1959. évi Ptk. 553. §-ának (2) bekezdésétől, ezért az alperes nem pro rata kártérítéssel tartozik, hanem a teljes kárt köteles megtéríteni. Előírta, hogy a megismételt eljárásban döntenie kell arról, hogy alapos-e az alperes ingókár vonatkozásában előterjesztett védekezése, követelhet-e a felperes a padlófűtés meghibásodása miatt további teljesítést, valamint el kell bírálni az alperes beszámítási kifogását.

[7] A megismételt eljárás során a felperes a keresetét változatlanul fenntartotta, az alperes azonban már nem hivatkozott alulbiztosítottságra, és nem tartotta fenn a beszámítási kifogását sem. A kereset elutasítását azért kérte, mert vitatta, hogy a rendkívüli esőzés miatt a padlófűtés valamennyi épületszinten meghibásodott, egyes ingóságokról azt állította, hogy nem tartoznak a biztosítási szerződés hatálya alá, továbbá vitatta a felperes követelésének összegezését.

[8] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7 892 624 Ft-ot, valamint ezen összeg után 20... a..... 2.. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, továbbá 450 000 Ft + áfa részperkköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az alperest 473 557 Ft részkereseti, 631 409 Ft részfellebbezési és 789 260 Ft részfelülvizsgálati illeték, a felperest pedig 433 467 Ft részkereseti, 577 959 Ft részfellebbezési és 722 440 Ft részfelülvizsgálati illeték állam részére történő megfizetésére kötelezte.

[9] A határozatának indokolása szerint a felperes alap nélkül kérte az ingószakértő meghallgatását arra vonatkozóan, hogy mely ingók minősülnek általános háztartási ingóságoknak, ez ugyanis nem szakkérdés, hanem jogkérdés volt, amelyet nem a szakértő véleménye, hanem a biztosítási szerződés értelmezése alapján kellett eldönteni. A biztosítási szerződés szerint általános háztartási ingóságok azok a vagyontárgyak, amelyek egy háztartásban általánosan előfordulnak, a biztosítottak személyes használatára, fogyasztására szolgálnak. A szavak általános jelentése alapján ilyen ingóságnak minősülnek az ingószakértői vélemény 1-17. és 24. tételei alatt felsorolt ingók, amelynek értéke 597 000 Ft, a 18-23. és 25-30. tételek alatt felsorolt – 1 290 700 Ft értékű – autó alkatrészek és építési anyagok azonban nem sorolhatóak ebbe a kategóriába. Erre tekintettel a felperes csupán 597 000 Ft ingókár megtérítését követelhette, amellyel szemben az alperes – ezen a címen – 1 625 000 Ft-ot térített meg neki, így több mint 1 000 000 Ft-tal túlteljesített, ezért a felperes további teljesítést nem követelhet.

[10] Bár a megismételt eljárás során kirendelt szakértő az esőzés és a padlófűtés meghibásodása között nem tudott egyértelmű okozati összefüggést kimutatni, H. I. tanúvallomása és az eseti szakközreműködő véleménye alapján megállapítható volt, hogy a padlófűtés az alagsorban és a lakószinten is az esőzés miatt hibásodott meg. A beszerzett szakvélemények szerint a javítási költség 4 019 661 Ft + 4 372 963 Ft, azaz 8 392 624 Ft, amelyből le kell vonni a javítási munkákból adódó 500 000 Ft értékelkedést, így a felperes jogszerűen követelte további 7 892 624 Ft biztosítási összeg és járulékai megfizetését, az ezt meghaladó keresete azonban alaptalan volt.

[11] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 81. §-ának (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányának megfelelően döntött a perköltség és a feljegyzett illeték viseléséről.

[12] Az alperes a fellebbezésében arra kérte az ítéltáblát, hogy részben változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, és szállítsa le az általa fizetendő tőkeösszeget 6 278 240 Ft-ra. Arra hivatkozott, hogy a felperes még nem javíttatta ki a meghibásodott padlófűtést, ezért nem bruttóban, hanem csak áfa nélkül, azaz nettó összegben követelhet megtérítést. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (a továbbiakban: Áfatv.) 5. §-ának (1) bekezdése, 9. §-ának (1) bekezdése, 13. §-ának (1) bekezdése, 55. §-ának (1) bekezdése, 65. §-a és 159. §-ának (1) bekezdése, valamint az ehhez kapcsolódó bírói gyakorlat alapján az adóalany kizárólag számla útján háríthat át áfát a megrendelőjére, a felperesre azonban nem hárítottak át áfát, így nem követelheti annak megtérítését. Erre tekintettel csupán a padlófűtés helyreállításának nettó költségére, azaz 6 778 240 Ft-ra tarthat igényt, amelyből le kell vonni az elsőfokú bíróság által megállapított 500 000 Ft értékelkedést, így a felperesnek járó biztosítási összeg csak 6 278 240 Ft.

[13] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy a biztosítási szerződés alapján az alperes azon összeg megtérítésére köteles, amelyből a padlófűtés helyreállítható, ez pedig nyilvánvalóan magában foglalja az áfa összegét is, így a fellebbezés alaptalan.

[14] A felperes csatlakozó fellebbezése arra irányult, hogy az ítéltábla emelje fel az alperes által fizetendő tőkeösszeget 1 653 700 Ft-tal. Arra hivatkozott, hogy 65 ingósága sérült meg az esőzések során, amely folytán 4 067 000 Ft ingókárigényt jelentett be az alperes felé. A biztosító azonban 17 ingóságra a kértnél kisebb biztosítási összeget fizetett ki, 13 ingóra pedig egyáltalán nem teljesített kifizetést. Az ingóságokkal kapcsolatos keresete kizárólag a részére ki nem fizetett különbözeti összeg megfizetésére irányult, így az elsőfokú bíróság e körben téves következtetésre jutott. Az ingószakértő az általános háztartási ingónak minősített 17 ingó esetében 151 000 Ft-tal magasabb kárértéket állapított meg annál, amit az alperes ezen ingókra kifizetett, így e körben a keresete alapos volt. Az a 13 ingóság pedig, amelyre az alperes nem teljesített kifizetést, az ingószakértő szerint 1 502 700 Ft értékkel bírt. Ez utóbbi összeg szintén megilleti őt, hiszen ezek az ingóságok általános háztartási ingóknak minősülnek: az építési anyagokból fel akarta újítani a házat, az autótartozékok pedig a mindennapi használati tárgyak közé tartoznak.

[15] Az alperes a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az ingószakértő a per tárgyát képező ingóságok egy részét nem tudta megvizsgálni, másik részénél pedig nem állapított meg vízkárt. Fenntartotta az ingószakvéleményre 20... sz..... 9-én benyújtott észrevételeit, és hangsúlyozta, hogy a szakértői vélemény 18-23. és 25-30. tételei alatt felsorolt ingók – az elsőfokú ítélettel egyezően – nem minősülnek általános háztartási ingóságoknak, így az azokban keletkezett esetleges károk nem tartoznak a biztosítási szerződés hatálya alá. A felperes ugyanakkor ezen ingók esetében sem igazolta a kárát, mert a szakértő 8 helyett csak 1 ajtólapot tudott megvizsgálni, továbbá vízkárt egyik ingóságon sem talált.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Ennek során – fellebbezés és csatlakozó fellebbezés hiányában – nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének azon részét, amelyik az alperest 6 278 240 Ft és járuléka megfizetésére kötelezte. Ezért – a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési kérelmek, valamint a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési ellenkérelmek korlátai között (1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése) – kizárólag abban foglalt állást, hogy az alperes által fizetendő biztosítási összeget az alperes fellebbezésében foglalt okból le kell-e szállítani 6 278 240 Ft-ra, vagy a felperes fellebbezésében foglalt okból fel kell-e emelni 9 546 324 Ft-ra. Ennek eredményeként mind a fellebbezést, mind pedig a csatlakozó fellebbezést alaptalannak találta.

[17] Az alperes fellebbezése folytán az ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes áfával növelt, azaz bruttó összegben, vagy áfa nélküli, azaz nettó összegben tarthat-e igényt a padlófűtés – másodfokú eljárásban már nem vitatott mértékű – helyreállítási költségeinek megtérítésére. Ennek során a Kúria BH2017.187. szám alatt közzétett Pfv.V.20.542/2016., és a BH2021.261. szám alatt közzétett Pfv.V.20.993/2020/6. számú határozatai alapján mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy az alperes által vállalt szolgáltatásra alkalmazható-e a biztosítási tevékenységről szóló 2014. évi LXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Bit.) 123. §-ának (1) bekezdése vagy a biztosítókról és a biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény (a továbbiakban: régi Bit.) 96. §-ának (6) bekezdése. Ezek a jogszabályi rendelkezések kimondták ugyanis, hogy a biztosító biztosítási szerződésből eredő kötelezettségével összefüggésben, a károsító eseményt megelőző állapot visszaállításához vagy a bekövetkezett kár következményeinek megszüntetéséhez szükséges, általános forgalmiadó-köteles szolgáltatás ellenértéke (anyag-,

javítási, illetve helyreállítási költség) után az általános forgalmi adó összegének megfelelő összeg megtérítésére csak olyan számla alapján vállalhat kötelezettséget, illetve térítheti meg azt az arra jogosultnak, amelyen feltüntetik az általános forgalmi adó összegét, vagy amelyből annak összege kiszámítható.

[18] Mivel a felek a biztosítási szerződést eredetileg 19.. f.....-jában kötötték meg, arra a 2016. január 1-én hatályba lépett Bit. 123. §-át nem lehetett alkalmazni (BH2021.261. számú határozat [18] pontja). A régi Bit 96. §-a (6) bekezdésének alkalmazásával kapcsolatban azonban ilyen akadály nem volt, mert az azt beiktató 2009. évi LXXVII. törvény 232. §-ának (2) bekezdése úgy rendelkezett, hogy ezt a szabályt a módosító törvény hatálybalépéskor, azaz 2009. július 9-én fennálló határozatlan tartamú szerződések esetén a hatálybalépést követő harmadik hónap utolsó napját követően kezdődő biztosítási időszak első napja után bekövetkező káreseményekkel kapcsolatos kárfizetésekre alkalmazni kell. Ezeknek a feltételeknek pedig a perbeli – 20... m.....-i káreseményhez kapcsolódó – kárfizetés megfelelt, hiszen a felek többször módosított biztosítási szerződése a régi Bit. 96. §-a (6) bekezdésének hatálybalépésekor már határozatlan tartamú volt.

[19] Mindezek ellenére az alperes szolgáltatására nem lehetett alkalmazni a régi Bit. 96. §-ának (6) bekezdését sem. Ennek oka az, hogy a Kúria BH2017.187. szám alatt közzétett Pfv.V.20.542/2016., és a BH2021.261. szám alatt közzétett Pfv.V.20.993/2020/6. számú határozatai alapján e jogszabályi rendelkezés a biztosítási szolgáltatások azon körére vonatkozik, amelyekben a biztosító a ténylegesen elvégzett helyreállítási munkálatok konkrét ellenértékének a megfizetésére vállal kötelezettséget. Kívül esnek ezen a körön a biztosító azon szolgáltatásai, amelyek a felek szerződése szerint nem valamely ténylegesen elvégzett munka konkrét költségeihez, hanem az annak megfelelő összeg megfizetéséhez igazodnak. Ide tartozik az alperes perrel érintett szolgáltatása is, amelynek feltételeit – nem vitásan – az alperes P.20.519/2012/4. számú beadványához csatolt „H. Cs.-i O. B.” elnevezésű okirat tartalmazza. Ezen okirat 23. oldala szerint részleges épületkár esetén az alperes a javítási, helyreállítási költség megfizetését vállalta, amely a sérült vagyontárgy kár időpontjában történő javítási vagy új állapotban történő beszerzési árát takarja azzal, hogy az nem haladhatja meg a vagyontárgy újraépítési értékét, vagyis a kár bekövetkezésének időpontjában érvényes, a károsodottal azonos nagyságú, kivitelezettségű és minőségű épület építési költségét. Ez a rendelkezés ugyanakkor csak a biztosítási összeg kiszámításának módját szabályozza, azt azonban nem írja elő, hogy a felperes fordítsa a biztosítási összeget a sérült épületrész kijavítására vagy helyreállítására, mint ahogy nem tartalmazza azt sem, hogy a biztosítási összeg kifizetésének feltétele a konkrét javítási vagy helyreállítási munkálatok elvégzése. Ilyen kikötés az okirat egyéb részeiben sem szerepel. Mindez azt jelenti, hogy – a közzétett eseti döntésekhez hasonlóan – a biztosító jelen esetben sem a ténylegesen elvégzett javítási vagy helyreállítási munkák konkrét költségeinek megtérítésére vállalt kötelezettséget, hanem az 1959. évi Ptk. 549. §-ának (2) bekezdése alapján arra kötelezte magát, hogy olyan biztosítási összeget fizet a felperesnek, amely alkalmas a káresemény következményeinek pénzbeli kiküszöbölésére, vagyis arra, hogy abból a felperes – akaratától függően – a helyreállítást megvalósíthassa. Mivel pedig a helyreállításra – akár megvalósítják, akár nem – csak jogszerű tevékenység útján kerülhet vagy kerülhetne sor, az alperes bruttó összegben meghatározott, azaz az áfát is magában foglaló javítási vagy helyreállítási költségnek megfelelő biztosítási összeget köteles fizetni a felperes részére, függetlenül attól, hogy a megrongálódott padlófűtést ténylegesen kijavíttatja-e, vagy nem.

[20] Ennek az értelmezésnek a helyességét az is alátámasztja, hogy az alperes P.20.519/2012/4. számú beadványához csatolt „H. Cs.-i O. B.” elnevezésű okirat 24. oldala szerint a kártérítési összegből le kell vonni az adóhatóságtól visszaigényelhető összeget. Mindebből ugyanis szintén az következik, hogy az alperes bruttóban kiszámított biztosítási összeg megfizetésére vállalt kötelezettséget, amelyből csak akkor lehet levonni az áfát, ha azt a biztosított visszaigényelheti. Arra azonban, hogy a felperes a javítási vagy helyreállítási költségekre eső áfát visszaigényelheti, vagy – a munkálatok elvégzése esetén – visszaigényelhetné, az alperes a per során nem hivatkozott, így nem is igazolta, hogy ennek jogszabályi feltételei a felperes esetében fennállnak vagy fennállnának, ezért ezen okból sincs lehetősége arra, hogy a bruttóban megállapított biztosítási összegből levonhassa az áfát. Mivel pedig az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását más okból nem kérte, a fellebbezési kérelemhez kötött ítéltábla (1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése) megállapította, hogy a fellebbezése alaptalan.

[21] Nem foghatott helyt a felperes csatlakozó fellebbezése sem. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság – a csatlakozó fellebbezésben foglalt érveléssel egyezően – tévesen állapította meg azt, hogy az alperes az ingóságok körében több mint 1 000 000 Ft-tal túlteljesítette a biztosítási szerződést. A felperes ugyanis eredetileg valóban 65 sérült ingóság után kért biztosítási összeget, az alperes azonban 17 ingó esetében kevesebbet fizetett, mint amennyit a felperes követelt, 13 ingóra pedig egyáltalán nem teljesített kifizetést. A felperes ingóságokkal kapcsolatos keresete kizárólag a részére ki nem fizetett különbözeti összeg megfizetésére irányult, azaz olyan összeget követelt, amely nincs benne a részére általános háztartási ingókár címén kifizetett 1 625 000 Ft-ban. Valójában tehát a felperes keresete ebben a körben nem azért volt alaptalan, mert az alperes nagyobb összeget térített meg neki, mint amekkora ingókára keletkezett, hanem azért, mert a keresettel érintett ingók egy részéről nem igazolta, hogy azok a biztosítási szerződés hatálya alá tartoznak, másik részük esetében pedig nem bizonyította a követelésének összecszerűségét.

[22] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon érvelésével, amely szerint az ingószakvélemény 18-23., 26-27. és 29-30. tételei alatt felsorolt építőanyagok, szerelvények és tartozékok – az elszámolni kívánt mennyiségben – nem sorolhatóak az alperes P.20.519/2012/4. számú beadványához csatolt „H. Cs.-i O. B.” elnevezésű okirat 6. oldalán meghatározott általános háztartási ingóságok körébe, hiszen ezek ilyen mennyiségben egy háztartásban általánosan nem fordulnak elő. Ezért – ezen okirat 5. oldala szerint – ezen ingókra csak akkor terjedt volna ki a biztosítás, ha a biztosított épület építés vagy átépítés alatt állt volna, ezt azonban a felperes maga sem állította (P.21.799/2013/30. számú jegyzőkönyv 2. oldalának 5. bekezdése). Nem tartozik a szerződés szerinti általános háztartási ingóságok közé az ingószakvélemény 25. tétele alatti 4 db autósülés és a 26. tétele alatti autóba való szőnyeggarnitúra sem, mert ezek nem egy háztartás kellékei, hanem gépjárműtartozékok, ezért ezen ingókra sem terjed ki a biztosítási szerződés hatálya. Erre tekintettel a felperes csatlakozó fellebbezése ebben a körben alaptalan volt.

[23] Az ingószakvélemény 24. tétele alatti zöld fűszőnyegről az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy általános háztartási ingóságnak minősül, amelyet az alperes a fellebbezésében nem tett vitássá. Azt azonban sem az első-, sem pedig a másodfokú eljárásban nem ismerte el, hogy ez az ingóság az esőzések során károsodott, méghozzá olyan mértékben, amely a keresetben foglalt biztosítási összeg kifizetését indokolja. Ezért ennek a ténynek a bizonyítása a felperes kötelezettsége volt (1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdése), amelynek nem tett eleget. Ennek oka az, hogy az ingószakértő nem állapított meg olyan

körülményt, amely arra utalt, hogy e vagyontárgy az esőzések során károsodott, csupán annyit rögzített, hogy a zöld fűszőnyeg tisztításra szorul, arra vonatkozóan azonban nem tett nyilatkozatot, hogy a szennyeződést a perrel érintett esőzések idézték-e elő, ezért ebben a körben további bizonyításra lett volna szükség. Az ingószakvélemény kiegészítését indokolta volna az is, hogy az ingószakértő kizárólag ezen ingóság káridőponti beszerzési (forgalmi) értékét határozta meg. A P.20.519/2012/4. számú beadványhoz csatolt „H. Cs.-i O. B.” elnevezésű okirat 23. oldala szerint azonban a felperes az ingóság káridőponti beszerzési értékének megfelelő biztosítási összeget csak teljes kár esetén követelhetne volna, azaz csupán akkor, ha a károsodott vagyontárgy a sérült részek pótlásával vagy javításával egyáltalán nem vagy csak gazdaságtalanul lenne helyreállítható. Azt, hogy ez az ingóság az esőzések miatt helyreállíthatatlan mértékben károsodott, sem a felperes, sem pedig az ingószakértő nem állította, épp ellenkezőleg: a zöld fűszőnyeg az ingószakvélemény szerint csupán tisztításra szorul. Mindez azt jelenti, hogy a felperes akkor sem tarthatott volna igényt az ingóság ingószakértői véleményben foglalt forgalmi értékének megtérítésére, ha igazolta volna, hogy a zöld fűszőnyeg az esőzések miatt szennyeződött be, hiszen ezt az ingóságot ebben az esetben sem teljes, hanem csupán részleges kár érte, így a felperes – a P.20.519/2012/4. számú beadványhoz csatolt „H. Cs.-i O. B.” elnevezésű okirat 23. oldala szerint – csupán a javítási, helyreállítási költséget, azaz a tisztítás díját követelhetne volna. Azt azonban, hogy mennyi a tisztítás díja, a felperes annak ellenére sem igazolta, hogy az alperes fentiekkel egyező észrevételei (P.21.799/2013/23.) tükrében az elsőfokú bíróság többször is felhívta őt a további bizonyítékai és indítványai előterjesztésére (P.21.799/2013/30. és P.21.760/2015/2. számú végzések), amelyre a felperes úgy nyilatkozott, hogy e körben további bizonyítékai és indítványai nincsenek (P.21.760/2015/15. számú jegyzőkönyv 1. oldalának utolsó bekezdése). Ilyen bizonyítékokat és indítványokat a megismételt eljárásban sem terjesztett elő, annak ellenére, hogy az alperes az e körben előterjesztett védekezését nem változtatta meg és a követelés összecszerúságát kifejezett nyilatkozattal nem ismerte el. Erre tekintettel – a szennyeződés és az esőzések közötti okozati összefüggés, valamint az összecszerúság bizonyítottságának hiányában – a felperes a csatlakozó fellebbezésében alap nélkül követelte ezen ingóság ingószakvéleményben foglalt értékének megtérítését is.

[24] Az alperes a keresettel érintett további 17 ingó után részben megtérítette a felperes által kért biztosítási összeget, amellyel elismerte egyrészt azt, hogy ezek a biztosítási szerződés hatálya alá tartoznak, másrészt pedig azt is, hogy azok a perrel érintett biztosítási esemény során károsodtak. Ezért e körben a felperesnek csupán azt kellett bizonyítania, hogy ezen ingóságok után az általa követelt mértékű biztosítási összeg megfizetésére tarthat igényt (1952. évi Pp. 164. §-ának (1) bekezdése), e kötelezettségének azonban szintén nem tett eleget.

[25] Először is: az ingószakértő a 4., 8., 9., 11., 15. és 16. tételek alatt felsorolt ingókat nem tudta megvizsgálni, így ezekre részben nem állapított meg forgalmi értéket, részben pedig rögzített ugyan valamilyen forgalmi értéket, de mindezt az ingóságok kárkori állapotát dokumentáló bizonyítékok nélkül, „látatlanban” tette meg, így e körben a szakvéleménye aggályos volt. A 2. tételszámú ingóság tekintetében pedig a szakértői véleményét kifejezetten visszavonta, mert utóbb kiderült, hogy a felperes nem a keresettel érintett vagyontárgyat mutatta meg neki (P.21.799/2013/30.), így a szakvéleményére ebben a körben sem lehetett követelést alapítani. További bizonyítékokat és indítványokat a felperes – az ítélet [23] pontjában részletezett észrevételek és bírói felhívások ellenére – nem terjesztett elő, így nem igazolta, hogy ezen ingók után az alperes által megfizetett összegnél magasabb

biztosítási összegre tarthat igényt. Ezért a csatlakozó fellebbezése ebben a körben sem foghatott helyt.

[26] Másodszor: az ingószakértő a fennmaradó ingóságokról vagy azt állapította meg, hogy azokat a felperes már kijavíttatta, és „mutató”, „egészséges” állapotban vannak (1., 3., 6. és 7. tételek), vagy azt, hogy azok felújításra szorulnak (5., 10., 14. és 17. tételek), vagy azt, hogy azokat tisztítani kell (12. és 13. tételek). Olyan nyilatkozata sem a felperesnek, sem pedig az ingószakértőnek nem volt, hogy ezek az ingóságok az esőzések miatt helyreállíthatatlanul károsodtak volna. Ezért a felperes – az ítélet [23] pontjában kifejtett okok miatt – nem az ingóságok károkori beszerzési (forgalmi) értékére, hanem csupán azok javítási, helyreállítási, tisztítási díjára tarthatott volna igényt, amelynek összegét nem igazolta sem az ingószakvélemény, sem a per során beszerzett többi bizonyíték. További bizonyítékokat és indítványokat pedig a felperes – az ítélet [23] pontjában részletezett észrevételek és bírói felhívások ellenére – nem terjesztett elő, így nem bizonyította, hogy ezen ingók után az alperes által megfizetett összegnél magasabb biztosítási összegre tarthat igényt. Ezért a csatlakozó fellebbezése ebben a körben is alaptalan volt.

[27] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján – az indokolás pontosításával – helybenhagyta.

[28] Az alperes 1 614 384 Ft perértékű fellebbezése és a felperes 1 653 700 Ft perértékű csatlakozó fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felek az ezzel kapcsolatban megelőlegezett másodfokú perköltségüket: az alperes a lerótt fellebbezési illetéket és a jogi képviselőjének díját, a felperes pedig a jogi képviselőjének díját maguk viselik. Bár a felperes a fellebbezés, az alperes pedig a csatlakozó fellebbezés tekintetében pernyertes lett, e körben közel azonos mértékű fellebbezési perérték alapulvételével közel azonos mértékű jogi képviselői díjat előlegeztek meg, ezért az ítéltábla megállapította, hogy a felek ezeket a költségeiket is maguk viselik (1952. évi Pp. 81. §-a (1) bekezdésének második mondata).

[29] A felperes csatlakozó fellebbezése az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. §-ának (1) bekezdése alapján illetékmentes volt.

Debrecen, 2022. április 5.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró